

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Hanna Hańczewska-Pawłowska (spr.)
Sędziowie:	SSA Ewa Cyran SSA Maria Michalska-Goźdź
Protokolant:	inspektor ds. biurowości Karolina Majchrzak

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2012 r. w Poznaniu

sprawy z odwołania (...) S.A. z siedzibą w Z., P. K., M. K., F. K., E. K.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

przy udziale zainteresowanych: H. K., L. K., N. K.

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze z dnia 10 maja 2012 r. sygn. akt IV U 2978/11

- 1. oddala apelację;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz odwołującej spółki kwotę 840 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;**
- 3. zasądza od pozwanego na rzecz odwołujących: P. K., M. K., F. K., E. K. kwotę 480 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 13 lipca 2011r., Nr (...), Nr(...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...). i Nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., stwierdził, że przychód uzyskany przez wnioskodawców: F. K., E. K., P. K., M. K. oraz zainteresowanych: H. K., L. K. i N. K., wynikający z przyznanych bonów towarowych wypłacony przez płatnika składek (...) S.A. w Z. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe.

Odwołania od powyższych decyzji złożył płatnik składek (...) S.A. z siedzibą w Z. oraz F. K., E. K., P. K. i M. K.. Domagali się uchylenia zaskarżonych decyzji organu rentowego, zarzucając naruszenie przepisu art. 8 ust. 1 ustawy z dnia

04.03.1994r. o zakładowym systemie świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996r., Nr 70 poz. 335 ze zm.). Wnioskodawcy podnosili, że organ rentowy zastosował nieprawidłową wykładnię art. 8 ust. 1 cyt. ustawy przyjmując, że świadczenia wypłacane przez płatnika składek na rzecz pracowników z Zakładowego Funduszu Socjalnego nie były uzależnione od ich sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej. Wnioskodawcy zarzucili również naruszenie przepisu art. 18 w związku z art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.) i nieprawidłowe przyjęcie przez organ rentowy, że świadczenia wypłacane przez płatnika składek z ZFŚS na rzecz ubezpieczonych, wskazane w zaskarżonych decyzjach, stanowią przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy i podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Zarządzeniem z dnia 22.12.2011r. Sąd I instancji połączył sprawy od sygn. akt IVU 2978/11 do IVU 2986/11 do łącznego rozpoznania pod sygn. akt IVU 2978/11.

Wyrokiem z dnia 10 maja 2012r., sygn. akt IV U 2978/11, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

- 1) zmienił zaskarżone decyzje z dnia 13 lipca 2011r. w ten sposób, że ustalił, iż przychód uzyskany przez F. K., H. K., L. K., E. K., P. K., N. K. i M. K. w postaci świadczeń wypłaconych im w latach 2008-2010 z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych przez płatnika składek (...) S.A. w Z. w kwotach i datach szczegółowo określonych w każdej z zaskarżonych decyzji – nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne;
- 2) zasądził od pozwanego Zakładu ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz wnioskodawców: (...) S.A. w Z. kwotę 420,00 zł. i na rzecz F. K., M. K., P. K. i E. K. kwoty po 60,00 zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę rozstrzygnięcia Sadu I instancji stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

Płatnik składek (...) S.A. zatrudnia 205 osób, około 60% załogi to pracownicy, którzy pracują od 35 lat. Średni wiek załogi zakładu przekracza 50 lat. Pracownicy znają się nawzajem, gdyż mieszkają lub mieszkali w blokach zakładowych. Wspólnie wyjeżdżali na wczasy lub wycieczki. Około 25% załogi płatnika składek to osoby samotne, które utrzymują się wyłącznie z wynagrodzenia uzyskiwanego w N.. Większość ubezpieczonych nie posiada już małoletnich dzieci na utrzymaniu.

Od 2000r. w (...) S.A. obowiązywał Regulamin Świadczeń Socjalnych. W latach 2008-2010 u płatnika składek obowiązywał Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych. Zgodnie z zapisami Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, ze środków funduszu mogą być finansowane min. Bony towarowe i środki pieniężne z okazji Świąt, które są przedmiotem sporu w niniejszej sprawie. Ustalono, że podstawą do obliczenia wysokości tych świadczeń jest wysokość wynagrodzenia netto otrzymanego przez pracownika.

Płatnik składek w latach 2008-2010r. przyznał pracownikom środki pieniężne oraz „bony towarowe” z okazji Świąt Wielkanocnych i Świąt Bożego Narodzenia. Wysokość tych świadczeń wypłacanych z ZFŚS była zróżnicowana i uzależniona od wysokości wynagrodzenia osiąganego u płatnika składek.

Na wniosek organizacji związkowej, pracownicy zostali podzieleni na grupy- w zależności od wynagrodzenia. W latach 2008-2010 pracownicy podzieleni byli na 4 do 6 grup. Wysokość wypłat była zróżnicowana, w zależności od wysokości uzyskiwanych zarobków. Część osób, które zarabiała powyżej 5.000zł w ogóle nie otrzymywała świadczeń. Wszyscy pracownicy wnioskodawcy byli zadowoleni z takiego podziału i wypłaty świadczeń z ZFŚS. Najpierw wpływały wnioski pracowników o przyznanie pomocy świątecznej, a następnie ustalono progi, które różnicowały wypłatę świadczeń. W ocenie pracowników i dyrekcji płatnika składek- przyjęte kryterium przy wypłacie świadczeń było kryterium jasnym, czytelnym i łatwym do zweryfikowania. Przedmiotowe świadczenia były wypłacane z rachunku wyodrębnionych środków z ZFSS, który był ściśle powiązany z funduszem.

Wnioskodawca F. K. jest zatrudniony w N. od 36 lat. Jest osobą samotną, zarabia 1.800zł miesięcznie. Otrzymał świadczenia w II progu. Zeznał, że taki podział środków uważa za najbardziej sprawiedliwy. Ponadto nawet, gdyby złożył oświadczenie, jak tego wymaga organ rentowy- jego świadczenia z okazji świąt były wypłacane w tej samej wysokości.

Zainteresowana E. K. jest zatrudniona u płatnika składek od 33 lat, obecnie zarabia 1.400zł miesięcznie. Pracuje w zakładzie jako operator maszyn. Zeznała, że jest osobą samotną. W N. wszyscy się znają, wiedzą o sytuacji rodzinnej i materialnej każdego z pracowników. E. K. zarzuciła, że stanowisko organu rentowego jest nieprawidłowe. Nawet, gdyby złożyła oświadczenie o sytuacji rodzinnej i majątkowej to i tak otrzymałaby świadczenia świąteczne w tej samej wysokości.

Zainteresowany L. K. pracował u płatnika składek do 2009r., przez 30 lat. Zeznał, że wypłata świadczeń świątecznych przyjęta u wnioskodawcy była powszechnie akceptowana przez pracowników, gdyż przyjęte kryteria były precyzyjne i sprawiedliwe.

Mając powyższe na uwadze oraz przepisy prawa materialnego mające zastosowanie w sprawie Sąd Okręgowy wskazał, że finansowanie ze środków Funduszu socjalnego „bonów towarowych” oraz środków pieniężnych z okazji Świąt Wielkanocnych, Świąt Bożego Narodzenia należy zaliczyć do działalności socjalnej mieszczącej się w pojęciu powołanego przepisu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 marca 1994r.

Zainteresowani- pracownicy płatnika składek, zeznali, że sposób przyznawania pracownikom „bonów towarowych” i świadczeń świątecznych w latach 2008-2010 i oni i wszyscy pozostali pracownicy uważali za sprawiedliwy, że był on uzgodniony z pracownikami i z przedstawicielami związków zawodowych działających w zakładzie, że Regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych był znany pracownikom, a propozycja podziału środków funduszu socjalnego uzgodniona przez wszystkich przedstawicieli związków zawodowych została zaakceptowana także przez pracodawcę.

Sąd Okręgowy podkreślał, że wbrew stanowisku ZUS „bony towarowe” oraz świadczenia świąteczne wypłacane przez płatnika składek były zróżnicowane i ich wysokość zależała od wynagrodzenia netto za ostatnie 12 miesięcy osiągniętych u odwołującego - płatnika składek, co wskazuje, że odwołujący zastosował kryterium socjalne przy przyznawaniu tych świadczeń. Na wniosek organizacji związkowej pracownicy podzieleni zostali na grupy - w zależności od wysokości wynagrodzenia. Tym samym ten, kto zarabiał najmniej dostawał najwięcej z funduszu ten, kto zarabiał więcej otrzymywał mniej, natomiast ten, który zarabiał najwięcej i nie mieścił się w progach nie otrzymywał świadczenia w ogóle. Wskazać zatem należy, że w przedmiotowej sprawie dysponenci funduszu -pracownicy - uznali, że przyznanie świadczeń, uzależnione od sytuacji materialnej każdego pracownika spełnia kryteria ustalone w Regulaminie gospodarowania zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i art. 8 ust. 1 w/w ustawy. Sąd Okręgowy podkreślał, że posłużenie się kryterium dochodu na osobę w rodzinie stanowi wykonanie ustawowego obowiązku zróżnicowania prawa do świadczenia. Jest to bowiem tylko jedno z kryteriów i to w dodatku nie wyłączne.

Wskazując na powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje w sposób wskazany w sentencji wyroku.

Powyższy wyrok w całości apelacją z dnia 11 czerwca 2012r. zaskarżył organ rentowy. Apelujący ZUS zarzucił Sądowi I instancji naruszenie prawa materialnego, tj. § 2 ust 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz. U. 1998 r. nr 161 poz. 1106) w związku art. 2 pkt 1 i art. 8 ust 1 i ust 2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 nr 70, poz. 335 ze zm.) poprzez ich błędną wykładnię a przez to przyjęcie, iż wypłacone zatrudnianym pracownikom świadczenia mogą być traktowane, jako działalność socjalna, w rozumieniu ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i ich wypłaty nie naruszają określonej w art. 8 ust 1 i ust 2 zasady przyznawania ulgowych świadczeń i dopłat zależności od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z dopłat, pomimo niezastosowania kryteriów socjalnych a w konsekwencji przyjęcie,

że świadczenia te jako przychód wypłacany pracownikom nie stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Wskazując na powyższe, apelujący ZUS wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołań w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze.

W odpowiedzi na apelację odwołująca Spółka oraz zainteresowani pracownicy wnieśli o jej oddalenie, podnosząc, że zgadzają się z uzasadnieniem Sądu I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zarzuty apelacji są bezzasadne, a zatem podlega ona oddaleniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I Instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, które tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Istota sporu w analizowanej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy prawidłowo organ rentowy uznał, że od wypłaconych pracownikom (...) S.A. w Z. bonów towarowych i świadczeń pieniężnych z okazji Świąt Wielkanocnych oraz Świąt Bożego Narodzenia należy odprowadzić składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

Na wstępie niniejszych rozważań, należało powołać podstawy prawne orzeczenia.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, natomiast w oparciu o art. 6 ust.1 pkt 4 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 2 ustawy ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia oraz z osobami z nimi współpracującymi, od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy.

Stosownie do art. 18 ust. 1 cyt. ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi, przychód, o którym mowa w jej art. 4 pkt 9 tj. przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia m.in. w ramach stosunku pracy. Uregulowanie stosuje się również, na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy o sus, w zakresie ubezpieczeń emerytalnych i rentowych w stosunku do zleceniobiorców jeżeli w umowie zlecenia albo innej umowie o świadczenie usług, do której zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, określono odpłatność za jej wykonywanie kwotowo, w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej albo prowizyjnie.

Artykuł 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych stanowi, iż przychodem ze stosunku pracy są wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężna świadczeń w naturze, bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródła finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

O tym m.in. jakie przychody nie stanowią podstawy wymiaru składek stanowi Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, w szczególności w jego § 2 ust. 1 pkt 19 wskazano, że podstawy wymiaru składek

nie stanowią świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Zasady tworzenia zakładowego funduszu świadczeń socjalnych określa ustawa z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych; w myśl art. 2 ust. 1 ustawy działalnością socjalną są usługi świadczone przez pracodawcę na rzecz różnych form wypoczynku, działalność kulturalno-oświatową sportowo-rekreacyjną udzielanie pomocy materialno-rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych ustawą (art. 2 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych).

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

Wskazać należy, że to pracodawca gospodaruje środkami funduszu, dokonuje podziału środków funduszu na poszczególne rodzaje działalności socjalnej i przyznaje poszczególnym uprawnionym świadczenia finansowane z funduszu na zasadach określonych w regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Z funduszu mogą być finansowane tylko te rodzaje działalności socjalnej, które są objęte ustawową definicją pojęcia „działalność socjalna”. Swoboda regulacji w regulaminie zasad przyznawania indywidualnych świadczeń jest ograniczona ustanowioną przez ustawodawcę w art. 8 ust. 1 cyt. ustawy ogólną zasadą, że przyznawanie tych świadczeń ma być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu. Fundusz świadczeń socjalnych jest instytucją prawną, która ma łagodzić różnice w poziomie życia pracowników i ich rodzin. Jest on wyrazem funkcji społecznej zakładu pracy, zaś jego adresatami są zwłaszcza rodziny o najniższych dochodach. Oznacza to, co należy uwzględnić w zakładowych regulaminach świadczeń socjalnych, że, przyznawanie ulgowych świadczeń i wysokość dopłat z funduszu powinno być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Przy ocenie sytuacji materialnej pracownika należy brać pod uwagę dochody pracownika osiągane poza zakładem pracy, a także dochody członków rodziny, pozostających we wspólnym gospodarstwie z pracownikiem.

W przedmiotowej sprawie prawidłowo Sąd I instancji uznał, iż kryterium socjalne przy przyznawaniu bonów towarowych i świadczeń pieniężnych z okazji świąt pracownikom (...) S.A. z siedzibą w Z. było uwzględnione przez pracodawcę.

Z ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego wynika, że załoga zna się nawzajem, w większości bowiem pracownicy zamieszkiwali lub zamieszkują nadal w tych samych blokach zakładowych. Jednocześnie rotacja pracowników jest niewielka. Związki zawodowe oraz kierownictwo, co wynika ze specyfiki zakładu, miało doskonałe wieloletnie rozeznanie w sytuacji życiowej pracowników. W takiej społeczności pracowniczej uwzględnienie kryterium dochodu u danego pracodawcy i przyjęcie znacznie zróżnicowanych progów dostępności świadczeń (od 5 do 7 progów) oraz znacznie zróżnicowanej wysokości świadczeń od 0 zł do 1550 zł w 2008 r. i od 0 zł do 2180 zł w 2010r. w ocenie Sądu Apelacyjnego spełnia kryterium socjalne, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Tak znaczne zróżnicowanie wysokości świadczeń było zatem ściśle powiązane z sytuacją majątkową i ogólnie życiową świadczeniobiorców. Im niższe zarobki w zakładzie pracy tym wyższe należne świadczenie, co odpowiada kryterium socjalnemu. Ani przepisy ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych ani rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, nie wskazują sposobu pozyskiwania od uprawnionych do korzystania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych informacji o ich sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej. Niewątpliwie częściowe informacje o stanie rodzinnym będą wynikać z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych pracownika czy w zgłoszeniach do ubezpieczenia społecznego. W pozostałym zakresie właściwym sposobem zdobycia informacji o sytuacji osób uprawnionych mogą być ich oświadczenia składane w dowolnej formie.

Przede wszystkim podkreślić należy, że zasada wyrażona w art. 8 ust. 1 ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, wyraża się w związku pomiędzy wartością przyznawanego świadczenia, a łącznie

rozpatrywaną, sytuacja życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej. Im sytuacja osoby uprawnionej jest gorsza, tym wyższe przysługuje jej świadczenie. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w szczególności w postaci zeznań świadków, wbrew wywodom apelującego, wskazuje jednoznacznie, że odwołujący płatnik na podstawie różnych źródeł, w stopniu wystarczającym znał sytuację osób uprawnionych do korzystania z działającego w jego przedsiębiorstwie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Odnosząc się do kwestii zasad obowiązujących przy rozdziale środków z funduszu, które zdaniem apelującego nie były uwzględniane u odwołującej wskazać należy na art. 8 ust. 2 cyt. ustawy. Zgodnie z jego brzmieniem zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów.

Powyższe oznacza, że podstawową i bezwzględnie obowiązującą zasadą przy rozdziale usług i świadczeń finansowanych z funduszu jest ta wyrażona w art. 8 ust. 1, nakazująca uwzględniać sytuację życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej. Pracodawca może wprowadzać do regulaminu także inne zasady, o ile nie kolidują one z kryterium socjalnym.

W przedsiębiorstwie odwołującego niewątpliwie obowiązywał regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, uwzględniający wyrażoną w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych podstawową zasadę wykorzystywania środków funduszu, zgodnie z którą przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej. Przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe wykazało, że kryterium socjalne było w rzeczywistości stosowane przez odwołującego - spółkę (...) S.A. z siedzibą w Z..

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sąd Apelacyjny uznał, że złożona przez organ rentowy apelacja jest bezzasadna oraz na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie 2 wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

/SSA Maria Michalska-Goźdź/ /SSA Hanna Hańczewska-Pawłowska/ /SSA Ewa Cyran/